

[Aksel Møller.]

ganske enig med det ærede Medlem Hr. Elgaard — Ungdommens Behov for Enkeltværelser først nøje fastslaaes. Jeg tvivler for mit Vedkommende paa, at dette Behov er saa stort, som Ministeren gav Udtryk for i sin Forelæggelsestale og ved selve Lovforslagets Fremsættelse. Jeg tvivler paa, det er saa stort, at det offentlige har Lov til at forstyrre Privatlivets Fred ved at paatvinge den enkelte at dele Hjemmet med flere eller paalægge Hjemmene under ganske vilkaarlige Forhold at betale den haardeste Boligskat, som endnu er set i dette Land. Den højtærede Minister er med Rette blevet spurgt om, hvad man i det hele taget ved om dette Behov, om man har nogen som helst Rettesnor for dets Størrelse. Jeg vil i Erindring om Ministerens Tale mene, at Ministeren praktisk talt intet ved om dette Behov. Jeg ved det heller ikke. Saa meget des mere Grund, naar vi maa indrømme dette over for hinanden, maa der være til først at faa dets Omfang fastslaaet. I Ministerens Tale og i Lovforslaget træder Formodninger i Stedet for Vished.

§ 1 foreslaar, at der i Byer inden 2 Maaneder foretages en Opgørelse af Behovet for Udlejningsværelser til enlige. Jeg kan sige den højtærede Minister, at denne Paragraf er mit Parti rede til at tiltræde — det vil altid være en Trøst, at der findes noget, om hvilket vi kan enes, her er altsaa eet Punkt! Vi finder nemlig, at den højtærede Minister har haft ganske Ret i i Spidsen for dette Lovforslag at stille Ønsket om en Opgørelse af det Omraades Størrelse, det skal dække, og saa mener vi i og for sig, at det øvrige Lovforslag godt kunde vente, til denne Opgørelse foreligger, men her er vi rigtignok ikke selv Herre over Udviklingen. Maaske har den højtærede Minister Mulighed for at faa gennemført de øvrige Paragraffer, og jeg vil derfor gerne gøre nogle Bemærkninger til dem.

Jeg er nogenlunde sikker paa, at Opgørelsen vil vise, at det er urimeligt at iværksætte det Stykke Kollektivismen, som Ministeren foreslaar. Ude paa Frederiksberg foretog vort Ungdomsraad i Oktober Maaned en Henvendelse til 40 000 Husstande. I en lille Tryksag opfordrede man de frederiksbergske Husstande til frivilligt at stille et Værelse til Disposition. Denne Opfordring fik ikke nogen Succes. Der meldte sig kun 4, som følte sig opflammet af Henvendelsen til at stille et Værelse til Raadighed. Der var imidlertid stillet endnu et Spørgsmaal til disse 40 000 Husstande, det var Spørgsmaalet om, hvor mange der ønskede at komme i

Betragtning som Lejere af et Enkeltværelse. Der var 140, der ønskede dette. Jeg gaar ud fra, at vi har ca. 2 500 overtallige Værelser ude paa Frederiksberg efter den højtærede Ministers Definition. Skulde det virkelig være Meningen, at man, for at hjælpe 140 Personer til en bedre Bolig end den, de har i Øjeblikket, skulde paalægge Indehaverne af 2 360 Værelser at betale 40 Kr. om Maaned? Det forekommer mig, at denne konkrete Oplysning maa kunne gøre den højtærede Minister ængstelig for, at han ved dette Lovforslag lægger meget store Byrder paa Befolkningen, uden at det fører til et Resultat. Den højtærede Minister kan blade i Provinspressens Annoncespalter. Jeg har tilfældig slaaet ned paa „Aalborg Stiftstidende“ for 4. Februar. Der vil han kunne finde 18 Annoncer, hvori der tilbydes at udleje ledige Enkeltværelser. Aalborg er dog en By, der formentlig betragtes som værende i Fremgang, en By, hvortil Omegnens Befolkning søger hen, Erhvervs livet er i Udvikling, men paa denne tilfældige Dag, den 4. Februar, var der altsaa 18 ledige Værelser annonceret i „Aalborg Stiftstidende“. Det forekommer mig, at ogsaa dette taler for at blive ved Opgaven: at skaffe en Opgørelse til Veje.

Nu er der ingen Tvivl om, at Ministeren ikke betragter enhver værelsesøgende som værende berettiget til at faa et Værelse. I Lovforslagets § 7 understreges det stærkt, at det skal være aabenbart magtpaaliggende for den paagældende søgende at faa et Værelse, for at hans Ønske kan opfyldes. Til de „magtpaaliggende“s Kategori regner Ministeren Personer, som paa Grund af Uddannelse eller Beskæftigelse søger Værelse. Men hvad menes egentlig med det? Er det en tvingende Grund for Samfundet til at foretage dette vidtgaende Indgreb, at der hvert Efteraar kommer ca. 500 unge, søde Studier til København for at afslutte deres Uddannelse med Filosofikum? Er det at skaffe disse ca. 500 Værelser frem til dette Formaal en Opgave, der kan lægges op i det Plan, der her er Tale om? Jeg tror, Ministeren vil være enig i, at det Studium maa udsættes i nogen Tid. Hvis jeg har Ret i denne min Formodning med Hensyn til Ministerens Synspunkt, er det altsaa ikke ethvert Uddannelsesformaal, der paa Forhaand skal godkendes som „magtpaaliggende“ for den paagældende. Naturligvis, de Byer, hvori de store Undervisningsanstalter er koncentreret, har her et Problem, som andre Byer ikke har. Men er Forholdet ikke det, at den studerende Ungdom i alt Fald i Efteraaret fik Tag over Hovedet? Mig bekendt forekom der ikke saa talrige Tilfælde af Hjemløshed blandt den